

РЕШЕНИЕ

№ 2914

гр. София, 02.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 24.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **2845** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл.26, ал.11 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), вр. чл. 145 – 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК).

Делото е образувано по жалба на Н. Д., гражданин на Република С., [дата на раждане], със съдебен адрес [населено място], ул. „Д-р Христо Татарчев” № 36, ет.1, чрез адв. В. У., срещу Отказ рег. № 5364р-1923 от 24.01.2023 г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, с който на основание чл.10, ал.1, т.23 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) му е отказано предоставяне на постоянно пребиваване в Република България.

Жалбоподателят визира незаконосъобразност на оспорения отказ поради неправилно приложение на закона. Оспорва изводите на административния орган, че еднократно посещение на декларирания адрес за пребиваване в България може да послужи като основание за отказ. Сочи, че в подадените документи кандидатът е посочил адрес в България, но не е удостоверил, че ще пребивава постоянно на този адрес. Счита, че това е адрес, на който да му бъдат изпращани съобщения в Република България по официален ред, приравнен на постоянен адрес за български граждани, като за него дори не следва да бъде предоставен договор за наем. Наличието на осигурено жилище в България не задължавало лицето да живее постоянно в него, нито адресът да се ползва реално. Въз основа на изложеното и на декларацията на собственика на имота оспорва констатациите за деклариране на неверни данни. Сочи, че към момента на проверката не му е разрешено постоянно пребиваване в страната, поради което не би

могъл да бъде постоянно на адреса. Визира несъответствие с целта на закона и нарушение на чл.6, ал.2 и ал.5 АПК. Претендира съдът да постанови решение, с което да отмени оспорения отказ и да се присъдят разноски.

Ответникът директор на Дирекция „Миграция“ – МВР оспорва жалбата чрез юрк. П.. Счита за доказано, че чужденецът не само не пребивава на декларирания адрес, но не се и намира в България, поради което не може да изпълнява задълженията си по сключен и деклариран трудов договор. Сочи, че декларираният адрес не е формален, а чужденецът следва да пребивава на него, за да се предостави възможност на службите за контрол за чужденците да осъществяват проверки във всеки момент след подаване на заявлението за пребиваване. В тази връзка, подлежала на деклариране и всяка промяна на посочените обстоятелства. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно, че Н. Д., гражданин на Република С., [дата на раждане] , подал заявление вх.№ 536500-2654 от 14.07.2022 г. за предоставяне на право за постоянно пребиваване в Република България на основание чл.25, ал.1, т.1 ЗЧРБ – тъй като е от български произход. Декларирал адрес в България в [населено място], [улица]. Към заявлението са приложени: удостоверение от Изпълнителна агенция за българите в чужбина относно това, че кандидатът е от български произход; трудов договор № 002/12.07.2022 г., сключен безсрочен трудов договор с „Никлеон бау“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], за длъжност „общ работник строителство сгради“, на пълно работно време от 8 часа дневно; декларация с нотариална заверка на подписа от 14.07.2022 г. на Л. Ж. Л., ЕГН [ЕГН], относно притежавано собствено жилище в [населено място], [улица], ет.3, което ще предостави за ползване на Н. Д., гражданин на С., по време на пребиваването му в Република България, за да бъде регистриран адресно там.

Установява се от докладна записка рег. № 5366р-2329 от 04.11.2022 г. на служител при група „Миграция“ на ОД МВР Б., че на 03.11.2022 г. е извършена проверка на адрес в [населено място], [улица], във връзка с подадени 5 броя заявления за постоянно пребиваване в Република България. При проверката бил проведен разговор с Л. Ж. Л., ЕГН [ЕГН], от която е приложено писмено обяснение. Установено е, че жилището се намира на първи етаж, годно е за живеене и е на площ от 100 кв.м., има 4 стаи с обща площ от около 60 кв.м., за които собственичката е сключила общо 6 броя договори за наем с чужди граждани. От тях единствено Д. от Събрия живеел там. Другите чужди граждани била виждала единствено при сключване на договорите, но те не живеели там. В жилището били установени мъжки вещи – дрехи и обувки. Нямамо живущи български или чужди граждани. В същата сграда, на третия етаж, живеело семейството на Л. Ж. Л. – общо 5 човека (бащата и лелята на Л. Л. и двете й деца). Установено е при проверката, че за същия адрес в [населено място], [улица], с домакин Л. Л., са подадени общо 5 броя заявления за постоянно пребиваване от чужди граждани, всички от Република С.. Според справка в информационните фондове на МВР на адрес в [населено място], [улица], ет.1, са регистрирани 6 броя чужди граждани и 1 брой български гражданин. На адрес в [населено място], [улица], ет.3, с домакин Л. Л., било подадено заявление рег. № 2654/14.07.2022 г. от Н. Д., [дата на раждане] От справка в информационните фондове на МВР (АИС „БДС“) е установено, че на адрес [населено място], [улица], ет.3, са регистрирани 7 броя чужди граждани и 3 броя български граждани, а Л. Ж. Л., ЕГН [ЕГН], е посочена като домакин на общо 15 броя чужди граждани на различни адреси.

Установява се от декларация на Л. Ж. Л., ЕГН [ЕГН], от 03.11.2022 г., че за първия етаж в [населено място], [улица], има сключени 6 договори за наем с чужди граждани. На третия етаж на същия адрес живее тя, баща ѝ, леля ѝ и двете ѝ деца – общо 5 човека. За този апартамент имала сключени още 6-7 договора за наем с чужди граждани, които е виждала единствено при сключване на договорите, но същите не живеели на адреса.

Изготвено е отрицателно становище по чл.46 ППЗЧРБ рег. № 5365р-2300/24.11.2022 г. на началник група „Миграция“ при ОД МВР Б., тъй като кандидатът Н. Д. съзнателно и целенасочено е декларирал неверни данни, като заявен адрес на пребиваване, в който няма намерение и възможност да пребивава.

Постановен е оспореният Отказ рег. № 5364р-1923 от 24.01.2023 г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР. Административният орган е приел, че заявление рег. № 536500-2654/14.07.2022 г. по описа на група „Миграция“ при ОД МВР Б. е подадено при спазване на изискванията на чл.34, ал.3 от ППЗЧРБ и към него са приложени изискуемите документи съгласно чл.34, ал.1, чл.35 и чл.11, ал.5 от ППЗЧРБ. Цитирана е информацията, установена при проверка на местопребиваването на чуждия гражданин в [населено място], [улица], където Н. Д. не бил установен на 03.11.2022 г. Въз основа на нея и на обясненията на собственичката Л. Л., административният орган е приел, че за да получи разрешение за постоянно пребиваване в Република България и да бъде вписан в регистрите на населението Н. Д. е декларирал неверни данни, като пред административния орган е заявил адрес за пребиваване, на който реално не пребивава. Въз основа на изложеното е направен извод, че представената към заявлението нотариално заверена декларация за предоставяне на адрес за пребиваване е съставена единствено с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България за получаване на разрешение за пребиваване, без реално адресът да се ползва от чужденеца. Това е дало основание на органа по чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ да постанови отказ по заявление вх.№ 536500-2654 от 14.07.2022 г.

При така установените факти, СЪДЪТ обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Оспореният отказ е връчен на жалбоподателя на 02.03.2023 г. Жалбата от 16.03.2023 г., по която е образувано настоящето съдебно производство, е подадена в преклузивния срок по чл.149, ал.1 АПК, от легитимирано лице съгласно чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което и е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните правни съображения:

При служебната проверка по чл.168, ал.1 вр. чл.146 АПК съдът установи, че отказът е издаден от административен орган, притежаващ компетентност на служба за административен контрол на чужденците – директор на Дирекция „Миграция“ – МВР. Същият е мотивиран от фактическа и правна страна по смисъла на чл.59, ал.2, т.4 АПК – отказ по чл.26, ал.1, вр. чл.10, ал.1, т.23, предл.2 от ЗЧРБ – чужденецът е декларирал неверни данни. Липсват данни за допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил решение в противен смисъл. Спорът между страните е изцяло материалноправен – относно приложението на основанието по чл.26, ал.1, вр. чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ, според който се отказва издаване на разрешение за пребиваване

на чужденец, който е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни.

Съвкупната преценка на установените по делото факти и обстоятелства потвърждават тезата на административния орган за използвани от кандидата неверни данни при подаване на заявление вх.№ 536500-2654 от 14.07.2022 г. Неоснователна е защитната теза на жалбоподателя, че отказът се основава единствено на ненамирането му на декларирания адрес за пребиваване в България. При извършената на 03.11.2022 г. проверка на адреса служители на службата за административен контрол на чужденците са събрали писмени обяснения на собственика на недвижимия имот. Предоставена информация в докладна записка рег. № 5366р-2329 от 04.11.2022 г. се основава и на справки в информационните масиви на МВР. Пред съда ответникът представя справка за пътувания на лице – чужд гражданин за периода 01.01.2022 г. – 24.04.2023 г., според която Н. Д., [дата на раждане] , гражданин на Република С., през 2022 г. е влязъл и излязъл от България еднократно – на 14.07.2022 г., след което също еднократно – на 18.01.2023 г.

Не е спорно, че в подаденото заявление вх.№ 536500-2654 от 14.07.2022 г. и приложена декларация на собственика с нотариална заверка на подписа от 14.07.2022 г., е посочено, че чужденецът ще пребивава в [населено място], [улица], ет.3. Проверките в информационните масиви на МВР са показали, че на този административен адрес, пребивават общо 5 лица – семейството на собственика на недвижимия имот. Самата собственичка Л. Л. декларира, че за апартамента на ет.3 от адреса има сключени още 6-7 договора за наем с чужденци, всичките от които не пребивават на адреса, а е виждала единствено при сключване на договорите за наем. Общо българската гражданка била посочена като домакин на 15 броя чужди граждани на различни адреси.

Посочването на адрес за пребиваване в България, на който реално живеят 5 български граждани, е индигия за липса на намерение у чуждият гражданин за реално ползване на същия имот. Обективният факт, че чуждите граждани са били на този адрес единствено при сключване на договорите за наем се установява от показанията на собственика на имота. Дори да се приеме тезата на жалбоподателя, че не е житейски логично да пребивава постоянно в България, то при евентуалното му ненамиране на адреса, собственикът на имота би установил факта на реално фактическо пребиваване в друг период, различен от проверката. Показанията на собственика са в друга насока – чуждите граждани не пребивават на адреса. Конкретният факт на липса на фактическо пребиваване на заявения адрес се установява не само от еднократното посещение на адреса, но и от обясненията на собственика на имота, както и от справките в информационните масиви на МВР. Обоснована е тезата на административния орган, че чужд гражданин, подал заявление за постоянно пребиваване в Република България и сключил трудов договор с български работодател, следва да предприеме реални фактически действия по уреждане на постоянното си пребиваване в страната ни, което да му предостави възможност за живее и изпълнява трудови функции. Съвкупната преценка на събраните по делото доказателства не указва на такова намерение.

В идентичен смисъл е Решение № 7257 от 16.06.2021 г. по адм. д. № 4855/2021 г., IV отд. на ВАС: „От представените доказателства по делото, се установява, че на адреса, за който е представена декларация от собственика и е сключен договор за наем, се намира имот, за който собственикът е подал декларации, с които е заявил съгласието

си и други лица да пребивават и бъдат адресно регистрирани. От това е направен логичен извод от страна на административния орган за фиктивно сключен договор с цел формално да се отговори на изискванията на закона за предоставяне на виза, още повече, че такива сведения са му представени със становището от ДАНС“.

Понятието за жилищна площ и лица, които обичайно пребивават на един адрес, следва да се преценява така, като е дефинирано в параграф 1, т. 1 и т.2 от Допълнителните разпоредби на Закона за гражданската регистрация. Няма друга дефиниция на същото понятие за целите на ЗЧРБ и не може да се твърди, че предвиденото по Закона за гражданската регистрация е неприложимо в случаите на проверка на декларираните достоверни данни. Законодателят очевидно е установил един стандарт, във връзка с регистрацията на лицата на конкретен адрес, за което е задължено и лицето, кандидатстващо за постоянно пребиваване. Именно декларирането на адрес, на който пребиваването в страната е под въпрос, е относимо към избраното от органа правно основание за отказ по чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ – деклариране на неверни данни. Не може да се очаква чуждият гражданин да се установи на адрес, на който пребивава 5-членното семейство на българския собственик и има сключени още 6-7 договора за наем с чужди граждани. Това обстоятелство в случая се потвърждава и от данните за влизанията и излизанията на Н. Д., гражданин на Република С., [дата на раждане], в и от България.

По изложените съображения и като е достигнал до извод за наличие на основание по чл.26, ал.1, вр. чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ, административният орган е постановил оспорения отказ при правилно приложение на закона.

Общите разпоредби на чл.6, ал.1-5 от АПК уреждат принципа на съразмерност, като дават правна уредба на противоречието на между частен и обществен интерес. Принципно, административните органи действат в рамките на правомощията си, установени от закона (чл.4, ал.1 от АПК), за целите, на основанията и по реда, установени от закона (чл.4, ал.2 от АПК), като се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел (чл.6, ал.5 от АПК) и упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо (чл.6, ал.1 от АПК). Съотношението между общ и частен интерес е уредено в чл.6, ал.2 АПК, а именно административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. ЗЧРБ урежда условията и реда, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България, като по силата на чл.4 от ЗЧРБ чужденците, които пребивават в Република България, са длъжни да спазват законите и установения правов ред, да са лоялни към българската държава и да не уронват престижа и достойнството на българския народ. Декларирането на неверни данни относно възможността за реално пребиваване в Република България не съответства на правовия ред и възпрепятства упражняването на правомощията на службите за административен контрол на чужденците в РБ. Използването от тези служби правно основание за отказ за правото на постоянно пребиваване е в съответствие с целта на специалния закон (ЗЧРБ). Липсват данни за засягане на права и законни интереси на чуждия гражданин в по-голяма степен от най-необходимото за постигане на законовата цел при невъзможност за налагане на друга, по-лека мярка. По изложените съображения са неоснователни доводите на жалбоподателя за несъответствие на отказа със законовата цел по смисъла на чл.146, т.5 от АПК. На основание чл.172, ал.2 от АПК е длъжимо отхвърляне на оспорването.

При този изход на спора на основание чл.143, ал.3 АПК ответникът има право на сторените в производството разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. съгласно чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.
Водим от горното, Административен съд София – град, I отделение, 69-и състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. Д., гражданин на Република С., [дата на раждане] , със съдебен адрес [населено място], ул. „Д-р Христо Татарчев” № 36, ет.1, чрез адв. В. У., срещу Отказ рег. № 5364р-1923 от 24.01.2023 г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, с който на основание чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ му е отказано предоставяне на постоянно пребиваване в Република България.

ОСЪЖДА Н. Д., гражданин на Република С., [дата на раждане] , със съдебен адрес [населено място], ул. „Д-р Христо Татарчев” № 36, ет.1, чрез адв. В. У., да заплати на Дирекция „Миграция“ – МВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: